

„Budem t'a velebit' každý deň a tvoje meno chváliť navždy a naveky.“ (Ž 145 [144], 2)

Tento mesiac nám môže na našej ceste pomáhať modlitba zo Svätého písma z Dávidovho chválospevu. Je to verš zo *Žalmy* 145. Žalmy predstavujú zbierku veršov, v ktorých je zachytená individuálna a kolektívna náboženská skúsenosť izraelského ľudu na jeho historickej ceste a v rôznych životných situáciách jeho existencie. Modlitba – báseň svojimi veršami stúpa k Pánovi ako nárek, prosba, vďakvyznanie aj chvála. V jej dychu je obsiahnutá celá rôznorodosť pocitov a postojov, ktorými človek vyjadruje svoj život a svoj vzťah k živému Bohu.

Základnou témou *Žalmy* 145 je Boží majestáť. Žalmista na základe svojej osobnej skúsenosti vyzdvihuje Božiu veľkosť: „Veľký si, Pane, a veľkej chvály hoden“ (v. 3); velebí jeho dobrotu a univerzálnosť jeho lásky: „Dobrý je Pán ku každému a milostivý ku všetkým svojim stvoreniam“ (v. 9); uznáva Božiu vernosť a pravdivosť: „Pán je vo všetkých svojich slovách pravdivý“ (v. 13b); až nakoniec začleňuje do vesmírnej piesne každú živú bytosť: „Všetko živé nech jeho sväté meno velebí navždy a naveky“ (v. 21).

„Budem t'a velebit' každý deň a tvoje meno chváliť navždy a naveky.“

Moderný človek sa však niekedy cíti stratený a má dojem, že je ponechaný sám na seba. Zneisťuje ho pocit, že jeho každodenné príhody sú plodom náhod, že prežíva sled udalostí bez nejakého zmyslu a cieľa.

Tento žalm je nositeľom upokojujúcej správy o nádeji: „Boh je stvoriteľ neba a zeme, je verným opatrovateľom zmluvy, ktorá ho viaže s jeho ľuďmi, to on berie do svojich rúk spravodlivosť pre utláčaných, dáva chlieb a stará sa o hladných, oslobodzuje uväznených. On otvára oči slepým, dvíha tých, čo padli, miluje spravodlivých, ochraňuje cudzincov, podporuje siroty a vdovy.“(…)¹.

---

¹ Ján Pavol II. Generálna audiencia, 2. júla 2003, poznámky k *Žalme* 145.

„Budem t'a velebíť každý deň a tvoje meno chváliť navždy a naveky.“

Toto slovo nás v prvom rade upozorňuje na potrebu pestovať svoj osobný vzťah s Bohom najmä bezvýhradným prijímaním jeho lásky a milosrdenstva, a keď sme pred tajomstvom, počúvaním jeho hlasu. V tomto je základ každej modlitby. Lenže táto láska nikdy nie je odtrhnutá od lásky k blížnemu, preto keď napodobňujeme Boha Otca v konkrétnej láske ku každému bratovi a sestre, najmä k tým posledným, odvrhnutým a najosamelejším, začneme vnímať jeho prítomnosť v našom každodennom živote. Keď Chiaru Lubichovú pozvali, aby poskytla svoju kresťanskú skúsenosť zhromaždeniu budhistov, zhrnula ju takto: „... celé jadro mojej skúsenosti spočíva v tomto: čím viac milujeme človeka, tým viac nachádzame Boha. Čím viac človek nachádza Boha, tým viac miluje človeka.“²

„Budem t'a velebíť každý deň a tvoje meno chváliť navždy a naveky.“

Existuje však aj iný spôsob, ako nájsť Boha. V posledných desaťročiach ľudstvo nadobúda nové povedomie v ekologických otázkach. Hnacou silou tejto zmeny sú najmä mladí ľudia, ktorí navrhujú triezvejší životný štýl s prehodnotením rozvojových modelov, angažujú sa za právo všetkých obyvateľov planéty na čistú vodu, jedlo, na čistý vzduch a zapájajú sa tiež do hľadania alternatívnych zdrojov energie. Takto môže ľudstvo nielen obnovovať svoj vzťah k prírode, ale aj velebíť Boha, keď s úžasom objavuje jeho láskavosť voči všetkému stvoreniu.

Máme tu skúsenosť Venanta M. Ako dieťa sa vo svojom rodnom Burundi prebúdzal na úsvite za spevu vtáčikov a do školy dochádzal desiatky kilometrov lesom. Vtedy pociťoval plný súzvuk so stromami, zvieratami, potôčkami, kopcami a svojimi spoločníkmi. Vnímal blízkosť prírody, ba sám sa cítil živou súčasťou ekosystému, v ktorom sú stvorenia a Stvoriteľ v plnej harmónii. Toto vedomie bolo veľmi povznášajúce, no nielen na určitý okamih, napĺňalo ho celý deň.

Niekoľko by sa mohol spýtať: A v našich mestách? „V našich metropolách z betónu, postavených ľudskou rukou uprostred ruchu sveta, sa príroda zachovala len zriedka. A predsa, ak chceme, aj pohľad nad mrakodrapy na kúsok modrej oblohy stačí na to, aby nám pripomenul Boha; stačí slnečný lúč, čo sa prederie aj mrežami väznice; alebo kvet, lúka či detská tvár...“³

Spracoval Augusto Parody a tím Slova života

---

² Michel Vandeleene, *Io, il fratello, Dio nel pensiero di Chiara Lubich*, Città Nuova, Rím 1999, s. 252.

³ Chiara Lubichová, *Conversazioni, in collegamento telefonico*, spracoval Michel Vandeleene (Opere di Chiara Lubich 8.1; Città Nuova, Rím 2019), s. 340.